

Je gaat op reis,
en nog even heb ik je bij de hand,
toddát je bij de brug die je over moet,
bent aanbeland.
Zo ver kan ik met je mee,
nu moet ik je laten gaan,
terwijl jij je reis vervolgt,
naar een mooier bestaan.
Ik voel en zie hoe je verdwijnt,
en de brug over gaat,
vol vertrouwen,
maar verdrietig om wie je achterlaat.

Bea Stragier

6 december 1950 ∞ 21 maart 2024

Lieve zus,

Je besluit stond vast,
de dag die je koos kon niet symbolischer zijn.
Het begin van de lente,
het begin van een nieuw leven.
Een leven zonder angst, zonder benauwdheid.

Je wilde zo veel mogelijk
alle praktische zaken regelen,
zodat ik geen last zou hebben na je vertrek.
Je bezorgdheid voor mij was oprecht
en hartverwarmend, bracht ons dicht bij elkaar.
Bedankt, dat je me toeliet je te helpen...
Bedankt, voor die intense laatste weken,
uren vol warmte, humor,
maar ook gedeeld verdriet.

Vaar wel lieve zus,

het ga je goed.

Tut toen hé Bietje.

